

DE KWESTIE

Dilani Butink heeft de Nederlandse staat voor de rechter gedaagd en verlaat de rechtbank met haar vader Wim Butink, die haar in 1992 adopteerde. Roelie Post: „Adopties vanuit Sri Lanka waren business in de jaren '80 en '90.”

FOTO ANP

OPINIE Roelie Post, oud-ambtenaar EC en klokkenluider

Nu eens niet weggijken, maar dit leed erkennen

Met belangstelling heb ik vorige week gekeken naar de online streaming van de rechtszaak van de rechtszaak die door Dilani Butink is aangespannen tegen de Nederlandse staat en adoptieburo Kind en Toekomst. Dilani vraagt erkenning voor het feit dat haar adoptie frauduleus was. Ze verzoekt de Staat om hulp bij het opzetten van een dna-database om zo te kunnen uitzoeken wie ze is en waar ze vandaan komt.

Adopties vanuit Sri Lanka waren *business* in de jaren '80 en '90. Het belang van het kind telde niet. Toezicht werd er niet gehouden. Ogen werden toegeknepen.

Dat de landsadvocaat de zaak wilde afdoen met verjaring, begrijp ik; toegeven dat de Staat betrokken was en is bij de handel in kinderen, is niet makkelijk.

Dat de advocaat van Stichting Kind en Toekomst de eventuele betrokkenheid bij misstanden, fraude en de handel in kinderen ver van zich werp, is ook te begrijpen. Deze zaak willen zien als een individuele kwestie en alle relaties met andere zaken ontkennen, lag in de lijn der verwachting.

Miserabel

De directeur van Kind en Toekomst ging op de emotionele toer; ze had het niet geweten, en nee, anders zou ze het ook nu niet doen. Haar argument was dat ze

Geknoei met adopties brengt de Nederlandse staat in het nauw, nu de baby's van toen volwassen zijn en willen weten wie ze zijn. Klokkenluider Roelie Post zag een 'kinderhandel in adoptie' aan zich voorbij trekken en vindt dat daar verantwoordig voor moet worden afgelegd.

deze kinderen in Sri Lanka had gered uit miserabele omstandigheden en van een wisse dood. Ook dat verbaasde mij niet. De retoriek van de adoptiewereld is zelden het resultaat van een objectieve observatie en veelal geschoeid op een nogal koloniaal wereldbeeld.

Hefzig mis ging het toen de rechter aan Dilani voorstelde om contact te leggen met de directeur van Kind en Toekomst. Wellicht kon contact de wederzijdse pijn verlichten, was de gedachte. De afgelopen vijftien jaar heb ik vanuit mijn werk en expertise veel geadopteerden ontmoet, met veelal onbeschrijflijk leed. Om de pijn van beide partijen vergelijkbaar te achten en te suggereren dat begrip voor elkaar zal helpen? Nee, dat gaat echt te ver. Natuurlijk had Dilani dat al geprobeerd, zoals zo velen hulp zochten bij 'hun' adoptiebureau. Meestal tevergeefs.

Ik heb in al die jaren ervaren hoe de autoriteiten in onder andere Nederland

omgaan met berichten over kinderhandel voor adoptie. Alles, maar dan ook alles wordt in het werk gesteld om weg te kijken. En als dat niet lukt, dan is de inzet om een en ander te vertragen totdat... Totdat het er niet meer toe doet? Totdat partijen er aan ten onder zijn gedaan? Totdat het verjaard is?

Onder de pet

Zelfs een klip en klaar geval van kidnaping wordt nu al zo'n vijftien jaar door het ministerie van Justitie onder de pet gehouden. De kidnaping is in India erkend. De ouders hebben een bescheiden vergoeding ontvangen voor het hun aangedane leed. Hier in Nederland is er geen erkenning. Geen bewijs dat hun kind in leven is. Geen dna-test. Geen afsluiting.

Zoals het ministerie van Financiën vorige

week aangifte deed tegen ambtenaren van de Belastingdienst, zo zou hier het ministerie van Justitie aangifte moeten doen tegen de ambtenaren onder wiens verantwoordelijkheid deze kinderhandel kon voortbestaan. Het voortdurend weggijken, de blote ontkenning, het jarenlang faciliteren van interlandelijke adopties zonder een helder normenkader, is buitengewoon verwerpelijk. Mensenrechten zijn op grote schaal geschonden.

Aangifte

Ik bereid momenteel een dossier voor en zal zeer binnenkort persoonlijk aangifte doen. Ik weet uit ervaring dat dit zeer waarschijnlijk tot niets leidt, toch doe ik het. Alleen voortdurende herhaling leidt uiteindelijk tot resultaat.

Het is met het meeste respect en hoogachting voor de rechtsstaat, en de mensenrechten, dat ik de wens uitspreek dat deze civiele zaak de erkenning brengt voor een slachtoffer van een *business* met kinderen. Voor haar en de vele anderen voor wie zij een daad stelt.

Roelie Post is klokkenluider en oud-ambtenaar van de Europese Commissie

FOTO RIAS
IMMINK

